

но той ѝ се привиждаше кѣто въ мъгла на високо, нето можеше да вѣрва че би могълъ и той да я обича и да я земе. Всичката промѣна въ нейното душевно расположение състоеше се въ това, че отъ сега расходкитѣ по Цариградъ по-ѣ се ревниха. Тя диряше пакъ нейдѣ да зѣрне хубавиятъ синъ на Мустафа-паша.

Веднажъ, като се возеше на единъ отъ малкитѣ параходи, които кръстосватъ Златниятъ Рогъ, тя съгледа младиятъ паша че отъ пристанището „Хюнкяр-скелеси“ влѣзе въ сжщиятъ параходъ за да се превѣзе до Мостътъ. Кога излизаше, пазеше на младиятъ пашовски синъ и мина по край него тѣй, щото той я видѣ. Ферхадъ-бей, като я зѣрна, тръгна слѣдъ нея и влѣзе сжщо тѣй въ параходътъ, на другата страна, съ който имаше да се отведе на Буюкъ-дерѣ. Тукъ той сѣдна отъ задъ близу до вратата на женскитѣ отдѣлъ и я вадѣше кога ще излѣзе.

Най-сетнѣ, слѣдъ два-часа возене по Босфора, стигнаха до Буюкъ-дерѣ и тукъ Бюлбюла излѣзе съ майка си и Джехада, а Ферхадъ подирѣ-имъ, и вървѣше отъ далечъ да види въ коя къща ще влѣзатъ.

Съ това, разбира се, той узна почти всичко, и не испущаше да се вози предъ-вечеръ по морето и да мами на прозорецътъ хубавата Бюлбюла.

VI.

Най-неясно ми е въ тая работа — така продължи Азизъ чаушъ — каква ли връзка е свързвала Ферхадъ-бея съ Бюлбюла, защо Джехадъ не ми е казвалъ нищо сигуръ, а предъ съдътъ не стана много приказка за това; но языкътъ на публиката, който и тази случка натъкна на хурката си, знае и за това да прикаже нѣщо. Общото, именно, мнение е, че Ферхадъ билъ повѣрилъ любовта си на слугата си, нѣкой-си